

JANUÁR, TE SZÉP VAGY

Nézd, a fagy prédának hagyta itt.

Mint a feldúlt ágy, olyan a dédmama kertje.
Hósipka alatt tántorgó bokrok, fehér
hepéhupák, vadul vonagló színek, fölöttük
az ég diadalmas, könnytelen kékje, és mintha
a hó vérezne, a díszbokrok sejtelmes pirosa.

No de nem illetlenkedem. Csúszkáljatok egy kicsit
az udvaron. Aztán beköszönök a dédmamának.

ÓHAJ

Milyen igazságtalan,
ahogy a nyár betör hozzánk,
végigcsörtet a kerten, veri az ajtónkat,
szárazsággal fenyeget, és már ontja,
ontja halálos hevét. Amerre jár, töpörödött,
sértődött levélkék.

Húszéves vagyok. És alig múlt el a tél.

Villányi László

A SZÉTVERT SZEKRÉNY

Lábass Endrének

Néha hitvese hangja félbeszakítja álmát,
de horkol tovább, emlékek és történetek
utcáiban bolyong, s nem tudja, ki az, aki
kiabált, amikor ő képtelen a hangos szóra,
kinek az ökle ütött rést a fürdőszoba ajtajára,